

מאמר דניאל

העלון טעון גניזה, אין לקרוא בזמן התפילה!

פרשת מקץ וחג החנוכה

זמני השבת

ר"ת	יציאת שבת	כניסת שבת	המגן ליל פ"ח "אור החיים"
17:51	17:20	16:08	ירושלים
17:47	17:16	16:24	ת"א
17:46	17:15	16:24	חיפה
17:51	17:20	16:28	באר שבע

שבת שלום ומבורך!

כאשר הצדיק רבי ברוך ממז'בוז' הדליק את הנר הראשון, חסידיו התאספו סביבו והביטו בהתפעלות בשלהבת הקטנה, אולם, מיד שסיים "הנרות הללו", החלה השלהבת הקטנה לרקד במהירות ולפתע נעלמה.. החסידים המופתעים חיכו לראות כיצד יגיב הצדיק לנוכח תופעה מוזרה זו. אך רבי ברוך עמד ללא תזוזה, שקוע בהרהורים. לאחר כמה דקות, אורו פניו של רבי ברוך. הוא החל לשיר "מעוז צור" והזמין את חסידיו "בואו נשב ונחוג את חג החנוכה כמו שצריך". "נר החנוכה ישוב אלינו, אחרי שסיים שליחות שהוטלה עליו". בנתיים הם ישבו סביב השולחן, שרו שירי חנוכה, למדו תורה, תוך ציפייה שרבים הקדוש יבשר להם מה היתה השליחות של הנר עליה דיבר. היה זה שעת חצות כאשר אחד החסידים קרא לפתע: "רבי ! ראה! נר החנוכה חזר!". רבי ברוך אמר לחסידים הנרגשים להמתין מעט. לאחר רגעים ספורים נפתחה הדלת, עיניו של האיש המוזר נצצו והוא כל כך היה מאושר ושמח לראות את רבי ברוך. הרבי לחץ את ידו וביקש ממנו להתפלל ערבית ולהדליק נר ראשון של חנוכה. לאחר שסיים, התיישב האיש ליד השולחן והחל לספר את אשר אירע לו "לפני כמה ימים התחלתי בניסיעה לכאן, לבלות את חג החנוכה במחיצתו של הרב. לפי החשבון הייתי אמור להגיע לכאן יום אחד לפני נר ראשון של חנוכה, ציפייה זו מילאה אותי בהתרגשות עד שלא הרגשתי את הקור, הגשם והרוחות. כנראה שהייתי צריך לישון בפונדק דרכים, ולחכות שמזג האוויר ישתפר מעט. אולם הייתי חסר סבלנות וחשבתי שאם אמשיך ללא הפסקה, אוכל להגיע לכאן יום אחד לפני הזמן המתוכנן. אך כאשר עברתי ביער, לפתע תפסו אותי כמה שודדים אכזריים שערכו חיפוש בחפצי. הם חשבו שאני סוחר עשיר במסע עסקים. וכאשר לא מצאו אצלי כלום, לקחו אותי לראש השודדים, הוא חקר אותי על מטרת נסיעתי ובעיקר ניסה למצוא היכן אני מחביא את כספי. ניסיתי לשכנע גם אותו כי אני אומר את האמת, שאני לא סוחר ואין עליי כסף. אולם הכל היה לשווא. הוכנסתי למרתף במשך כל הלילה וביום לאחר מכן, השמש כבר עמדה לשקוע וחג החנוכה היה בפתח, ניסיתי לדמיין איך הרב מדליק את נר החנוכה הראשון, לפתע הדלת במרתף נפתחה, ראש השודדים נכנס וניסה לתחקר אותי שוב, ניסיתי לתאר באוזניו את התענוג הרוחני הגדול של החג במחיצת הרב. כאשר סיימתי לדבר, ראיתי כי ראש השודדים שקוע במחשבות. לפתע הוא אמר: "נבדוק ונראה אם הסיפור שלך נכון, ואם יש לך אמונה וביטחון בה' וברבי שלך. הרי אתה יודע שהיער הזה שורץ חיות טורפות וקניבלים. אפילו האנשים שלי פוחדים לעבור לבדם ועושים את דרכם ביער בקבוצות.. אנחנו נשחרר אותך, ותלך לדרך לחיים ולשלום. יש לך סיכויים שווים להיטרף על ידי חיות או ליפול לאחד המלכודות ולמצוא את מותך שם. האם אתה מוכן לנסות את מזלך?" התחלתי לפחד, רק מהמחשבה לעבור ביער לאחר ששמעתי את כל הסכנות שראש השודדים תיאר באוזני. אולם, לאחר כמה שניות, עברה בליבי המחשבה כי ה' רחום וחנון ובוודאי ישמור אותי בדרכי לרבי. אמרתי לראש השודדים שאני מסכים לעבור ביער. ראש השודדים היה בהלם, הוא שיחרר אותי אבל ביקש "אם תגיע בשלום לעירו של רבך, זרוק את הממחטה הזאת לתוך התעלה שצמודה לתמרוך העומד ביציאה מהיער. אנשיי יהיו שם כדי להביא אלי את הממחטה. אם אכן יביאו אותה, זה יהיה לי סימן שהצלחת לצאת מהיער בשלום. ובמקרה כזה אפרק את הכנופיה שלי ואחזור בתשובה". שמחתי נורא, על האפשרות לקדש שם שמים ולהחזיר את ראש השודדים בתשובה, אך מצד שני, פחד גדול אחז בי ממה שמחכה לי כאשר אעבור ביער. הכל היה חשוך ומכל הצדדים נשמעו הזאבים. הסוס עמד במקום באמצע היער, הוא לא הצליח לראות דבר בחושך, אך לפתע פתאום נראתה שלהבת קטנה, דקיקה, וככל שהיא התקדמה, דהר הסוס בעקבותיה וכך עברנו את היער, והשלהבת צועדת לפנינו, כאילו היתה נר חנוכה שנשלח במיוחד על ידי ה', כך המשכתי עד שהגעתי אל התמרוך שהזכיר ראש השודדים, שמתתי את הממחטה במקום שביקש, ובכך סימנתי לו כי קיימתי את חלקי בהסכם והגעתי בשלום למחוז חפצי". האיש סיים את סיפורו וכל העיניים הופנו שוב אל השלהבת הקטנה של נר החנוכה שעמדה לדעוך, לאחר שסיימה את תפקידה. מיותר לציין שראש השודדים פירק את הכנופיה וחזר בתשובה ונהפך להיות חסיד גדול של רבי ברוך ממז'בוז'.

העלון מוקדש לעילוי נשמת:

אורלי בת סעידה	גרשון בן רחמה	שמעון בן עיישה
נוריה בת נעימה	אהרון בן חזלה	יצחק בן רחל
קוקב בת אביגיל	חי בן ירדנה	דוד בן נטע
אינס בת מרים	חנניה בן אסתר	יקותיאל בן שושנה
חדווה בת מסעודה	יהושוע בן תמו	דוד בן אוריט
ציפורה בת רבקה	יוחנן בן בסקי	אליהו בן רחל
ז'נין בת מזל	נתנאל בן אורלי	
שרה בת זילפה	ישראל בן נזי	
סוזן בת מסעודה	יעקב בן סעידה	

הדאגה והלחץ הם פירות של דמיון שווא, הגורם לאדם לחשוב כי בכך הוא פועל ומתקדם. (רבי נחמן מברסלב)

2 אנש

3 אנש

4 אנש

ראשון	א' טבת	שני	ב' טבת	שלישי	ג' טבת	רביעי	ד' טבת	חמישי	ה' טבת	שישי	ו' טבת	שבת	ז' טבת
ז' של חנוכה ב' דראש חודש ל"א תחנון במנחה פטירת הצדיקים: ר' יאיר חיים ו' נחמן אנג'ל	ח' של חנוכה - זאת חנוכה ל"א תחנון פטירת הצדיק: ר' יעקב אבן צור	פטירת הצדיקים: ר' חיים שמואלביץ ר' אביגדור עזריאל	פטירת הצדיק: ר' שאול דוויק הכהן	ברכת לבנה בערב משעה 20:02 פטירת הצדיקים: ר' עזרא שרים, ר' אברהם יעקב מסדיגורא, ר' בנימין מרדכי נבון	פטירת הצדיק: ר' יחזקאל משינווא ר' רחמים חיים דוד ר' יהושע עמרם	פטירת הצדיקים: ר' רפאל שלמה לניאדו ר' עמרם אבורביע ר' חיים טורדוס תפילנסקי							

מתורתו של הרב הגאון יורם מיכאל אברג'ל

אמרי נועם

כששמע פרעה על פותר החלומות הצעיר היושב בבית האסורים, מיד "וישלח פרעה ויקרא את יוסף ויריצוהו מן הבור ויגלח ויחלף שמלותיו ויבוא אל פרעה" ובהגיע יוסף אל פרעה, אמר לו פרעה: "חלום חלמתי ופותר אין אותו ואני שמעתי עליך לאמר תשמע חלום לפתור אותו". וכתגובה לכך, השיב לו יוסף: "בלעדי! ה' יענה את שלום פרעה". ומפרש רש"י שם: "אין החכמה משלי, אלא אלהים יענה", יתן ענייה בפי לשלום פרעה". תשובתו של יוסף לבדה – אף ללא הפתרון הנפלא והמדויק שפתר לו לאחר מכן, כבר הפסיקה כדי לזעזע את פרעה מכף רגל ועד ראש. כל מהותו של פרעה היתה גאווה וגסות הרוח. פרעה היה משוכנע ואף הצליח לשכנע את האחרים, שהוא אלוה, כל יכול, כמו שנאמר עליו: "אשר אמר לי יאורי ואני עשיתני" (יחזקאל כט, ג). על כל פיסת חכמה או נושר שהיו לפרעה, מיד היה מתרברב על כל העולם. ופתאום ניצב לפניו אדם מסוג אחר לגמרי, שונה ממנו מן הקצה אל הקצה, טהור שבטהור, המלא והגדוש בחכמת אלוקים שאין נמצא כמותה, ובכל זאת, כאשר באים לשבח אותו על חכמתו, הוא מבטל את עצמו כליל, ואומר "בלעדי"! כלומר "אין החכמה משלי" אלא הכל שייך לה' יתברך, אשר ברצונו השפיע לי חכמה וברצונו גם יכול לקחת ממני ברגע אחד. תשובת יוסף עוררה את פרעה באופן פתאומי לחוש את גודל אפסיותו של הנברא אל מול בוראו. באותו רגע הרגיש פרעה בעוצמה אדירה עד כמה הוא אין ואפס ולא שווה מאומה. רק לנוכח האור האלקי הבהיר שהקיף את יוסף, בזכות מידת הביטול שלו לה', הבין פרעה יותר מתמיד באיזה חושך נורא הוא נמצא. ליבו של פרעה נמס בקרבו והיה למים, ולא נותר לו כי אם לכרוע ברך לפני יוסף ולמסור לידיו את כל השלטון.

בצור ירום

כתוב במדרש (קהלת רבה פרשה א' פיסקא ד') שרבי עשה שמחה לבן שלו ולא הזמין את בר קפרא, אפשר לפרש שבכוונה תחילה הוא לא הזמין אותו, כיון שדי בכך, שרואים את בר קפרא עומד בפתח כולם מתחילים לצחוק, אף על פי שהוא עדיין לא אמר אפילו מילה אחת. ורבי היה בעל יסורים, ויום שרבי צוחק פורענות באה לעולם. (כמבואר בגמרא נדרים נ' ע"ב). הלך בר קפרא וכתב לו על הדלת "אחר כל שמחתך מות, ומה יתרון לשמחתך?" שאל רבי מי כתב דברים אלו, אמרו לו שבר קפרא כתב כן, בגלל שלא הזמנת אותו, הלך רבי ועשה סעודה גדולה נוספת, (סעודה של שבע ברכות) והזמין אותו. הגיע בר קפרא והתחיל לבדח את האנשים. וכולם מקשיבים לו ואף אחד לא נוגע באוכל. ובנתיים המלצרים ממשיכים בעבודתם, המנות נכנסות שלימות ויוצאות שלימות. רבי לא ישב איתם כי היה סובל ממעיו, אבל הוא שאל למה לא אוכלים את האוכל שבישלנו, אמרו לו שיש שם איזה חכם אחד שמדבר כל הזמן, וכולם מקשיבים לו ולא טועמים כלל מהאוכל. נכנס רבי למקום השמחה וניגש לבר קפרא ושאל אותו "למה אתה מפריע לשמחה שלנו?", אמר לו "כדי שלא תגיד שאני באתי לאכול, והנה לא רק אני לא אוכל, אלא כולם לא אוכלים". התחיל רבי לצחוק וממש שמח שמחה גדולה.

לשון התניא:

"אך העניין כי הנה מצינו בגמרא ה' חלוקות. צדיק טוב לו, צדיק ורע לו, רשע טוב לו, רשע ורע לו, ובינוני. ופירושו בגמרא צדיק טוב לו צדיק גמור, צדיק ורע לו צדיק שאינו גמור".
בר קפרא, היה אדם קדוש, אנחנו מוצאים הרבה מהאימרות שלו בש"ס, ויחד עם זה הוא היה תמיד שמח, הרי לנו דוגמא של תלמיד חכם שמח. זהו דבר חשוב מאוד לדבר תמיד על הנקודות האלה בבית, להכניס בילדים בעודם קטנים את המידה של השמחה, שיגדלו שמחים ושתמיד כשיפנו אליהם הם יענו במאור פנים.

הליכותיו והנהגותיו בקודש של סידנא בבא סאלי

עוד לפני עמוד השחר, נהג הבבא סאלי ללכת אל בית הטבילה ולהוסיף טהרה על טהרתו. והיה טובל בבאר מים חיים עם כוונות הטבילה. (ראה בא"ח ש"ר פרשת בא, ז'). מיד לאחר הטבילה היה בבא סאלי מתעטף בטלית ומניח תפילין דרש"י ודר"ת, מנשק את המזוזה בכוונות גדולות, ואחר כך צועד לבית הכנסת בזריזות כשהוא מעוטר בטלית ותפילין. מקום קבוע היה לבבא סאלי בבית הכנסת וכן שהיה מתפלל בחדרו היה קובע גם מקום מיוחד לכך. הבבא סאלי הקפיד לקרוא את כל התפילה מילה במילה מתוך סידור הכוונות שבידו. רבינו נהג לומר "למנצח מזמור שיר..". בצורת המנורה והקפיד בזה מאוד, כשהגיע הבבא סאלי לפסוק "פותח את ידך" היה פותח את ידיו כדי לקבל את השפע, והיה מכוון כוונות עצומות בפסוק זה. אחת הכוונות בפסוק זה, הוא השם "סאל" שהוא בגימטריה 91, גימטריה של ראשי התיבות "פותח את ידך" (פאי). כשהיה הבבא סאלי מגיע ל "ויברך דוד" במילים "ואתה מושל בכל" היה מפריש מעות לצדקה, שני מטבעות ואחר כך מטבע נוסף. הפרשת מטבעות אלה לצדקה, באה כדי לתקן את הקטרוג שנוצר מבכיותו של עשו הרשע בשעה ששמע שיעקב אבינו לקח לו את הברכות. צעק צעקה גדולה ומרה ושתי דמעות זלגו מעיניו, וכנגדן חרבו שני בתי מקדשות וכשעמדה לרדת הדמעה השלישית, בא גבריאל המלאך והדביקה על לחיו.. וכדי לתקן את הקטרוג משני דמעות שנפלו מחלקים את הצדקה לשני חלקים, שני מטבעות נגד שתי דמעות ראשונות של עשו, ומטבע נוסף עבור אותה טיפה שלשית כפי האמור לעיל.

רבנו הקדוש רבי נחמן מברסלב

פעם סיפר רבי נחמן מברסלב לרבי יודל שבכפר הסמוך אליהם יושב לו אדם אחד שהיה חשוך בנים זמן רב, שהגיע אליו מספר פעמים והפציר בפני רבי נחמן לעזור רחמי שמיים שיזכה לבנים, "הבטחתי לו בעזרת ה' יולד לו בן, אך נתתי לו תנאי, שבכל חצי שנה יתן לי רנדיל (סכום כסף) עבור פדיון נפשו של הילד. וכן היה, האיש הנ"ל נפקד בבן זכר לאחר המון שנים של צפייה לילדים. ועד עתה, קיים האיש את התנאי, ובכל חצי שנה הגיע לתת לי את הסכום עבור פדיון נפש הילד. אך ביום שלישי הקרוב, יגיע מועד התשלום, ויודע אני שהפעם הוא לא ישמור את מוצא פיו, והוא לא יגיע לכאן כפי שהבטיח, כי גיסו מפצירו שלא יתן לי את הסכום. בטענה שלא בזכות הפדיון נפש ולא בזכות הצדקה שעשה עימי, נולד בנו.. המש"ך רבי נחמן לספר "ולאחר שיעבור מועד התשלום (שלישי) יגיע לכאן אותו אדם מבוהל, יחד עם בנו שיהיה ללא רוח חיים, אך זה לא יעזור, מאחר ולא עמד במוצא פיו, ולא נתן את פדיון הנפש כפי שהבטיח, לא אוכל להחזיר את בנו לחיים". ובאמת כך היה, האיש הגיע עם בנו המת אל רבינו, אך כבר היה מאוחר מידי... (שיח שרפי קודש א-רפ).

גם אתם יכולים להיות שותפים בזיכוי הרבים!

לקבלת העלון באיזור מגוריכם, ולהקדשת שם להצלחה, רפואה או לעילוי נשמת יקירכם ולהיות שותפים בזיכוי הרבים. צרו קשר במס': 0523458725

הבעל שם טוב הקדוש

"סע לכפר מסויים" נאמר לבעל שם טוב מן השמיים, "שם תוכל לראות מהו ביטחון אמיתי בבורא העולם." מיד קרא הבעל שם טוב לתלמידיו וציווה עליהם להתכונן לנסיעה. הכל היה מוכן, והסוסים החלו לדהור, הבעל שם טוב כלל לא היה צריך להנחות לאן נוסעים, הסוסים כבר ידעו היכן לעצור. לאחר כמה שעות, הם הגיעו אל כפר מסויים, הסוסים האטו את הקצב, עד שנעצרו בפתחה של אכסניה. הם התארחו אצל בעל האכסניה שקיבל אותם בסבר פנים יפות והגיש להם ארוחה חמה. למחרת בבוקר, באמצע תפילת שחרית, נכנס שוטר אל האכסניה כשבידו מקל. הוא דפק במקלו על השולחן שלוש פעמים ויצא מהבית. תלמידי הבעל שם טוב לא הבינו מה קרה אך לא אמרו דבר. התפילה הסתיימה ובעל הבית הכין להם ארוחת בוקר. עוד בטרם הספיקו ליטול את ידיהם לסעודה, הופיע השוטר ושוב דפק במקלו שלוש פעמים על השולחן והסתלק. הבעל שם טוב התעניין ושאל את בעל הבית "מה מחפש השוטר אצלך?", השיב לו בעל האכסניה "השוטר הוא שליחו של הפריץ ממנו אני משכיר את האכסניה". היום הוא היום האחרון לתשלום השכירות, אותה טרם שילמתי. הנקישות על השולחן מסמלות את אזהרותיו של הפריץ. והשוטר מגיע לכאן כדי להזכיר לי על תשלום החוב. אם לא אעשה זאת לאחר האזהרה השלישית, יזרקו אותי ואת משפחתי לכלא". הבעל שם טוב שמע את דבריו ואמר "אני שם לב שאתה רגוע, מכך אני מבין שיש לך את הסכום המבוקש, אז מדוע שלא תיגש אל הפריץ לשלם את חובך, ולאחר מכן נישב כלנו לאכול בשלווה ונחתי?". בעל האכסניה חיך והשיב "האמת היא, שאין לי אפילו פרוטה אחת. אך אינני מודאג, אני בטוח שבורא העולם יעזור לי, וכעת נסב לאכול." יש עוד שלוש שעות עד שהשוטר אמור להופיע בפעם האחרונה, ניסה בעל האכסניה להרגיע את כולם. התלמידים הביטו בו בהשתאות והתפעלות יוצאת דופן, אך לא אמרו דבר. הם ישבו לאכול ודיברו דברי תורה על השולחן, והמארח שמח מאוד על ההזדמנות לארח אורחים חשובים כל כך. בתום הארוחה הופיע השוטר בפעם השלישית והסתלק. מיד קם בעל הבית, בירך ברכת המזון בכוונה עצומה, לבש בגדים נאים ועמד לצאת מן הבית. "להיכן אתה הולך?" תמה הבעל שם טוב. "אני ניגש אל הפריץ לשלם את חובי", השיב המארח. "אבל אמרת שאין לך פרוטה לשלם". הזכיר לו הבעל שם טוב. "נכון אין לי פרוטה בכיס, אך אני שם את מבטחי בבורא עולם", השיב בעל האכסניה ויצא מהבית. הבעל שם טוב ותלמידיו עקבו אחרי בעל האכסניה שעשה את דרכו אל ביתו של הפריץ. דמותו של בעל האכסניה התרחקה עוד ועוד, עד שלפתע התקרבה אליו עגלה ונעצרה לידו. מהעגלה יצא אדם לבוש בגדים נאים, הוא החליף עימו כמה מילים ושב אל העגלה והמשיך בדרכו. לאחר כמה רגעים העגלה חזרה שוב לכיוון בעל האכסניה, האדם שיצא מתוכה מנה לידיו של בעל האכסניה סכום כסף והם נפרדו בלחיצת ידיים. התלמידים היו סקרנים לדעת מה קרה. הם עצרו את בעל העגלה ושאלו אותו "מדוע נתת לבעל האכסניה סכום כסף?" ענה להם האיש "בעל האכסניה מכין אלכוהול משובח ביותר, וביקשתי לרכוש ממנו את האלכוהול בשנה הקרובה. בהתחלה הוא ביקש סכום מסויים אך אני ביקשתי לשלם סכום נמוך יותר, ולפיכך נפרדנו לשלום. אחרי כמה רגעים עלתה במוחי המחשבה, שמוטב לי לעשות עסקים איתו כי הוא אדם אדם ישר והגון, ולפיכך סיכמנו על העיסקה והענקתי לו את הסכום שביקש בפעם הראשונה". התלמידים בדקו ומסתבר שהסכום ששילם בעל העגלה לבעל האכסניה הוא בדיוק הסכום שהיה חייב בעל האכסניה לשלם לפריץ כדמי שכירות. חיך הבעל שם טוב ואמר לתלמידיו "רואים אתם עד כמה גדול כוח האמונה והביטחון בה' יתברך".

הרב הגאון הרב ישראל אברג'ל שליט"א

ויהודה זכה לעבוד את ה' כמו אביו בשלימות, ועל כן זכה והאירו בשמו כל ארבע אותיות שם הוי"ה ברוך הוא, כנגד ארבע בחינות אלו של "תורה אהבה יראה ומצווה. והאות ד' הנוספת באה לרמוז לנו על שני דברים:

א. על בחינת המלכות שיהודה מלך באחיו (כידוע ל"ח שהד' רומזת לספירת המלכות) ב. שהיה בן הרביעי של יעקב אבינו עליו השלום. ולפיכך, דווקא הוא זה שהיה יכול לומר הוי עז כנמר וקל כנשר ורץ כצבי וגיבור כארי לעשות רצון אביך שבשמיים, כי עז כנמר הוא כנגד התורה, כמו שאמרו בגמרא(ביצה כה): מפני מה ניתנה תורה לישראל מפני שהם עזין שבאומות, וניתה להם תורה שיעסקו בה והיא מתשת כוחם ומכנת ליבם. ואמר קל כנשר כנגד מידת האהבה דכתיב "כנשר יעיר קינו על גוזליו ירחף" (דברים לביא) וזהו פירוש הפסוק שהנשר רחמני על בניו, כן יהיה באהבת הבורא יתברך מצד טבעו.

ואמר רץ כצבי כנגד מצווה, כמו שאמרו חז"ל הקדושים (ברכות ו): לעולם ירוץ אדם לדבר מצוה כמו שכתוב "אחרי השם ילכו" (הושע יא).

ואמר גבור כארי כנגד מידת היראה, שכן אריה אותיות יראה וגם גבורה גימטריא אריה ויראה.

ואמר לעשות רצון שבשמיים ורוצה לומר כנגד אבינו יעקב ע"ה שהיה יהודה בנו, ונקרא אבינו שבשמיים שהוא מידת יעקב שהיה חפץ באלו הארבעה דברים שסימנם תימ"א – תורה יראה מצווה אהבה.

הרב הגאון שלום ארוש שליט"א

בפירוש זה של רש"י, אנחנו רואים יסוד חשוב לעניין התפילה, והדרך בה פונים אל ה' בבקשת ישועה, ומבינים את הקו הדק המפריד בין בקשת רחמים, שהיא מותרת ורצויה לבין תלונה שהיא הדבר השנוא ביותר על הבורא יתברך. הקו הדק הזה שתיאר רש"י הקדוש, הוא הקו הדק בין התפילה הנכונה שעל ידה אפשר לפעול כל ישועה, לבין "תפילה" שהיא למעשה תלונה שלא רק שלא נענית, אלא רק מעוררת יותר דינים על האדם. עניין זה מובא בפירוש בגמרא, במסכת ברכות דף נ"ה עמ' א' והובא בשולחן ערוך (או"ח צ"ח ה), שכתב, שאם רק חושב האדם שראויה תפילתו להתקבל, כבר הוא מעורר על עצמו דינים, שמאחר ורואים שהוא בטוח כל כך בזכויותיו ולא מבקש מתנת חינוך, לכן מפשפשין במעשיו. וכל שכן כאשר דורש דבר מה בחזקה ובתלונה.

מרן פאר הדור - הרב עובדיה יוסף זצ"ל

יש להחמיר לכתחילה שלא להכניס אוכלים או משקים לבית הכסא, אפילו הם צוררים וחתומים בקופסא סגורה. אבל בדיעבד, יש להתירם אפילו אין בהם הפסד מרובה. ואם יש לו בכיס בגדו אוכלים, ורוצה להיכנס לבית הכסא, אים אין לו מקום להניחם, מותר להכנס בהם לבית הכסא. ואוכלים שאינם מחופים כגון פירות וכיוצא בזה, שהוכנסו לבית הכסא, אם אפשר נכון לרוחצם שלוש פעמים. ואם אי אפשר לרוחצם מותרים בדיעבד. וטוב להחמיר ממידת חסידות שלא לאוכלם. (יבי"א ח/ד, ה).

מי שנטל ידיו שחרית, וחזר ונגע בידיו של מי שעדיין לא נטל ידיו שחרית, בין אם ידיו של אחד מהם היו יבשות, ובין אם היו רטובות מחמת נטילת ידיים, לעולם צריך לחזור וליטול ידיו. (יבי"א ח/ט קח, טז).

מותר ליטול ידיים לנטילת ידיים שחרית לתוך קערות מטבח הנקובות שלנו שנקראות בשם "כיר". ואף על פי שנפסק בשולחן ערוך (ח), שאין נוטלים ידיים שחרית על גבי קרקע אלא לתוך כלי, וקערות אלו עשויים על דעת לקובעם ולחברם בקרקע, וכל המחובר לקרקע דינו כקרקע. מכל מקום, הואיל והמים הנשפכים לתוך הקערה יורדים דרך הנקבים ונמשכים אל צינור הביוב למקום שאין בני אדם עוברים ושבים שם, לפיכך מותר ליטול שם נטילת ידיים שחרית, ואין חוששים בזה לרוח רעה שקיבלו המים. והוא הדין לגבי מים אחרונים שבסעודה, שאינם ניטלים על גבי קרקע אלא בכלי, מפני רוח רעה ששורה עליהם וכמבואר בגמרא בחולין, (קה). ובשולחן ערוך (קפא, ב). וטוב ונכון לשטוף הקערה לאחר הנטילה בטרם ישתמשו בה להדחת פירות וכלי סעודה וכו'. (יבי"א ח/ה ב).

הרב הגאון ראובן אלבז שליט"א

הענווה כאמור היא תנאי לזכות לקניין התורה, ומה קורה אחרי שאדם זוכה לתורה? אין זה אומר שמעתה הוא רשאי לנהוג בגאוה... אם התורה מביאה אותו לידי גבהות הלב וזחיות הדעת, תורתו נעשית לו סם המוות. הענו נשאר בענותנותו גם אחרי שזוכה לתורה, ואדרבה התורה מעדנת את הנפש, במקום גדולתו שם אתה מוצא ענותנותו.

הגאון הצדיק העמוד היראה והמוסר, רבי אליהו לופיאן זצ"ל, היה חסידא קידשא. בזקנותו הוא עלה לארץ ישראל והחל לשמש כמשגיח ומנהל רוחני של ישיבת כפר חסידים. בצעירותו, כשלמדתי בישיבת "תפארת ישראל" שבחיפה, זכיתי לשמוע אותו כמה פעמים. בחודש אלול, היו מביאים אותו לישיבה למסור שיחת חיזוק לקראת הימים הנוראים. כל תלמידי החכמים של חיפה וכן בעלי בתים בוגרי ישיבות, היו באים לשמוע אותו. השיחה שלו נאמרה באידיש, לא הבנתי כל כך את התוכן, אבל די היה במראה שלו, בדיבור שלו כדי להתעורר ולהתחזק. גם מי שלא הבין את שפת הדיבור, הבין היטב את שפת הלב. הוא היה זועק בהגיה אשכנזית "יראת שמיים" ! הזעקה שלו שיצאה מליבו הטהור חדרה ללבבות. מסופר עליו שפעם בליל שבת, בעודו משורר את פסוקי "אשת חיל", כשהגיע לפסוק "נודע בשערים בעלה בשבתו עם זקני ארץ" זלגו עיניו דמעות. בשולחן השבת ישבה הרבנית וכן כמה מתלמידי הישיבה. הם הביטו במשגיח ולא הבינו מה עורך את התרגשותו עד לדמעות. עד שפנתה הרבנית ותמחה לפשר הדבר...

ומה השיב להם רבי אליהו לופיאן? נמשיך בשבוע הבא...

רבנו יוסף חיים - הבן איש חי זצ"ל

בספר אדרת אליהו נאמר, שמלכות יוון היתה בעוון מכירת יוסף. והינה כשמשתכלים היטב, היוונים גזרו 3 גזירות על היהודים. ביטול השבת, ביטול קידוש החודש, וביטול ברית מילה. וכנגד זה עשה יוסף מעשה שמנע בעתיד מהיוונים להצליח: "ויאסוף אותם אל משמר שלושת ימים" שלושה ימים כנגד שלוש גזרות. ולאחר מכן אמר להם "זאת עשו וחיו". זאת ראשי תיבות: ז' = 7 כנגד שבת. א' = 1 כנגד ראש חודש. ת' = "תם" (מתי שהתינוק עושה ברית מילה, על ידי זה נעשה התינוק תם ומושלם). ולכן אמר יוסף "זאת עשו וחיו" אם תשמרו על "זאת" אף אחד לא יוכל להכניע אתכם.

ועוד, יוסף מבקש שיחביאו את הגביע אצל בנימין. וידוע שליוסף היתה כוונה לכפר לאחים על מכירתו. והשאלה הנשאלת, הרי בנימין לא היה במכירת יוסף אז מדוע דווקא אצלו יהיה הגביע? ומדוע דווקא גביע? אומנם בנימין לא היה במכירה אך בסוף הוא ידע שהם מכרו את יוסף ופחד לספר לאביו. ולכן העוון הזה שאביו הצטער 22 שנה ובנימין לא מספר לו, רצה יוסף שהעוון הזה יכופר. והראייה לדבר, גביע בגימטריה 85. רמז ל "פה" שגם הוא 85. יוסף רומז לבנימין שיכול היה להשתמש בפה ולספר לאבא על המכירה. וגם רצה לראות האם האחים יהיו באחדות הפעם, וישמרו על בנימין למרות שהוא בנה של רחל, או שחס וחלילה עדיין יש שנאה ביניהם. אבל כאשר רואה יוסף שהאחים באים לעזרת בנימין ומגנים עליו בכל משמר הוא מבין שהם באחדות ובאהבה.

העלון מוקדש להצלחת:

מור אבי אוריאל בן ציפורה
מרת אימי ויויאן בת נוריה
עזרא בן נאוה
בת חן בת עירית
בר בן טליה
אליעד אליהו בן אריאלה
אלעזר בן כוכבה

העלון מוקדש לרפואת:

צ'יצ'אן בן ביסקה
מרים בת אסתר בלור
חזלה בת חביבה
ליטל בת אורנה חווה
אהוד בן רבקה
ראובן בן חנה
דביר בן גאולה
מדדכי בן ג'ראן
יוסף בן שושנה